

Най-слабата

Събуди се изтощен, цялото тяло го болеше. По-точно, цялото тяло страдаше, всяко малко мускулче, всеки орган, сухожилие или жлеза се оплакваше от терора, на който бяха подложени дни наред. С мъка размърда първо пръстите на ръцете и краката, после самите тях. Завъртя глава няколко пъти и се надигна бавно, бавно, преодолявайки с труд натоварването, на което беше подложен. Притиснат от най-слабата известна сила във Вселената - гравитацията. Сила, която караше сърцето му да тласка много по тежка кръв по артериите, дробовете му с мъка засмукваха въздух. Страхуваше се, че някоя вечер просто ще спрат, в изнемога да направят следващото вдишване. Или пък сърцето ще откаже. Сила, многократно по-голяма от земната, в резултат на огромната маса на планетата, на която принудително пребиваваше вече незнайно колко дни? Колко пъти по-голяма - замисли се за пореден път - 4 - 5g? 5g не би могъл да понесе за дълго. Едва ли бе много повече от 3g. Непрекъснатото натоварване, без секунда почивка, го караше да чувства притеглянето много по-голямо от действителното.

Трябваше да стане. В мекото противогравитационно легло се чувстваше най-добре, но ако останеше да лежи, нямаше да получи закуска, а без храна трудно щеше да издържи дълго на натоварването. Надигна се, поседя няколко минути и бавно спусна крака на пода. След още две минути се изправи и се потътри към тоалетната. Знаеше, че след като излезе от там, закуската ще се намира на масата. Но не и ако я чака да се появи.

Застана пред малката мивка и зачака. След секунди потече слаба струйка топла вода, колкото да измие ръцете си и да намокри очите си и струйката секна. Как жадуваше за шепа студена вода, да наплиска лицето си. Естествено, такива "екстри" като баня, не се полагаха в затворническата колония, в която май бе единствен затворник. Вратата на сервизното помещение се отвори и той се повлече към закуската, която го чакаше на масата - 3 протеинови блокчета и чаша синтетично мляко. Всеки ден, неизменно. В порцията имаше всички необходими калории, витамини и химични елементи, необходими за едно денонощие. Виж, вкусът беше като на талаш. Не помагаше и слюзестият вкус на течността в чашата за по-лесно преглъщане. Насили се да изяде порцията, за 15 минути. Знаеше, че след този срок тя ще се разпадне на прах, а гладът при ужасната гравитация бе

непоносим. Остави чашата и стана. Знаеше, че след като излезе, тя ще изчезне от масата. Отправи се на поредната разходка. Помещението, в което спеше бе някаква барака от материал, приличен на гофрирана ламарина, но по-скоро подозираше че са композити. На около 100 метра се издигаше плътна ограда. Не повече от метър и осемдесет сантиметра. Със своя ръст от 175см на Земята с лек подскок щеше да види, какво има зад нея. Там лесно би я прескочил. С лекота преодоляваше двуметрова стена с пълно бойно снаряжение. Тук след изтощителното тътрене до стената, не би имал сила даже да протегне врат.

Бе си направил програма. Всеки ден да увеличава изминатото разстояние с метър. Вече бе минал половината път до оградата. След като стигнеше до поставената граница се обръщаше назад и преодоляваше изминатите току що метри до леглото, където релаксираше до късния следобед и после повтаряше упражнението. За друго не му оставаха сили и време. Важното бе, да не спира. Знаеше, че откаже ли се от тази тренировка, краят му ще бъде бърз и мъчителен. Както важно беше, да не нарушава програмата. Веднъж се увлече и мина 5 метра повече от предвиденото. На връщане, на метри от леглото пред очите му се рееха черни и оранжеви кръгове, въздухът с нежелание се промъкваше през трахеята до изтерзаните дробове. Знаеше, че ако не стигне леглото, на твърдия под ще се загине от смазващото притегляне. Стигна леглото и този ден не стана повече от него. От тогава твърдо следеше, да не увеличава разстоянието с повече от метър. Замисли се, че може би гравитацията бе променлива. Може би натоварването растеше с отдалечаване от бараката? Или всичко бе плод на изтощението му?

Погледна небето. Тъмно, без звезди. И без слънце. Цялото небе излъчваше приглушена светлина, която осветяваше пейзажа, колкото късно след залез на Земята. Пейзаж - силно казано. Равна повърхност във всички посоки, прекъсната от оградата. Отново се зачуди за природата на гравитационния кладенец, в който бе натикан. Масивна планета? Или изкуствено съоръжение? А може би бе зад хоризонта на събитията в Черна дупка? Глупости. Ако беше последното, градиентът на гравитационното поле отдавна би го разкъсал на съставни атоми, много преди да премине хоризонта. Тогава би виждал светлината на паташите в дупката обекти. Да не говорим за неописуемата радиация в целия електромагнитен спектър. Това, че небето бе тъмно най-вероятно се дължеше на облаци. Или пък някакъв изкуствен екран. А и рикянците едва ли имаха технология да влизат и

излизат в черни дупки. Освен, ако не са пуснали затвора му сам да потъва в дупката. Глупости - помисли си отново. Остави фантастиката и мисли, какво да правиш.

Добре, да речем, че изпълни програмата си - да тренира всеки ден и да стигне оградата. После какво? Първоначално предвиждаше да пренесе единствените обекти, които бяха подвижни - одеялото и възглавницата, да направи купчина и да стъпи на нея, за да види, какво има зад оградата. И като види, какво? Първо, няма сила да прескочи. Ако прескочи, ще се потроши от другата страна. А ако види същия равен пейзаж зад оградата? Или пък друг затвор, подобен на неговия?

Правеше глупости. Толкова дни безсмислени действия. Може би процесите в мозъка му също бяха забавени от претоварването. Ако имаше изход от ситуацията, със сигурност не бе през оградата. Завъртя се назад и докрета до леглото. Трябваше да помисли. Храната се появяваше и изчезваше. Може би телепорт? Всичко това обаче ставаше, когато го няма. Такаа... Планът бе готов. Следващата сутрин стандартно мина през тоалетната, накваси очите си с топла вода и седна на масата. Погълна закуската за по-малко от 5 минути и отиде до леглото. Взе завивката и възглавницата и с тях под мишница стигна до вратата. Да видим, дали ще сработи планът. Ако ползваха камери, а не прост датчик за присъствие, или пък датчик за маса, нямаше шанс, но трябваше да опита. Отвори вратата и с пета я задържа отворена, навеждайки се напред за да може да постави завивките пред козирката на бараката. Важно беше, вратата да не се затваря, докато не е готов. Постави възглавницата изправена, омота одеялото около нея. Жалката имитация на „човек“ не достигаше дори половината от ръста му, но се надяваше, все пак да успее да заблуди датчиците. После се надигна, изчака да успокои дишането си, затвори вратата и рязко я отвори, като с всички сили се завтече към масата. В момента, в който чашата започна да избледнява стигна до ръба се претърколи върху плота. Съзнаваше риска, не знаеше телепорта в каква област действа, рискуваше да остане проснат на масата, агонизиращ, с някой липсващ орган, но повече не можеше да чака и да измисля безнадеждни планове. Трябваше задължително да действа. Както беше по гръб, сви колена към гърдите си и видя, как омразната обстановка се разми.

Блесна ярка светлина. Лежеше в нелепата си поза на пода в голяма лаборатория, заобиколен от екип в небесносини престилки.

Хората го приближиха. Успя да отпусне схванатите си мускули и легна по гръб. Тук се дишаше леко. Не усещаше как въздухът пълни дробовете му и поемаше огромни порции отново и отново, докато не почувства замайване.

Свести се в нормално легло, не познатото му до болка антигравитационно съоръжение. Огледа се - нормална стая с прозорец без решетки. Стана и мина през откритата та врата.

- Успяхте да намерите решение чак след 12 дни - посрещна го висок човек с очила със златни рамки - и то много несигурно и опасно решение. Можехте да се озовете на две планети едновременно, ако това беше реална ситуация.

“Професор Меркалий” - спомни си името на мъжа – не беше затворник. Просто изпит.

- Да не говорим, че имаше поне две, много по-лесни и безопасни решения. Изпитът не се зачита.

- А сега?

- Оставете на Земята. Космосът не е за вас. Изчерпахте възможностите за поправка на оценката.

- А извънредната сесия...

Прозвуча нежна музика и образът на професора, заедно с лабораторията се разми.

- Вашият кредит изтече. Ако искате да продължите моля потвърдете нова транзакция.

Посегна да набере кода на картата, но изведнъж се спря.

“Игра! Просто поредната тъпа игра!”

Можеше да играе още поне три сеанса, докато машината не блокира достъпа му от всички терминали за 8 часа, обаче свали шлема и ръкавиците и разкопча сензорния костюм. Хвърли всичко на пода, скрита динамик-креслото и излезе от стаята. Спря чак на средата на двора, до малката брезичка, посребрена от лунната светлина. Почти пълният лунен диск, на половината от пътя между зенита и залеза заливаше храстите и тревата с нежна светлина. Познатият двор изглеждаше нов, непознат, приказен. Звездичката, която примигваше до Луната и

която, ако се загледаш по-внимателно имаше червеникав отенък сигурно беше Марс, а оная, другата бе сигурен, че е Юпитер. Те светеха недостижими. Човечеството не си даваше сметка за съществуването им, задържано от най-слабата известна сила – гравитацията. Всъщност силата, която държеше хората на Земята бе много по-силна, даде си сметка. Непреодолима. Погледна отново Луната. Говореше се, че някога хората били стигнали до нея. Естествено, повечето, които бяха чули този слух не вярваха и го отричаха. Но той смяташе, че е истина. Говореше се, че в небето е обикаляла космическа станция и на нея са работели хора. Също, в мрежата имаше снимки от Марс, както пишеше на тях, направени от апарати, изпратени от хората на съседната планета. Дали, или бяха плод на графичен редактор? Той вярваше, че са истински.

Днес в небето обикаляха само комуникационни спътници. И военни. Някога, бе чувал, имало и научни, но бюджетът за тях постепенно бил орязан, като излишен.

Хуанито, мечтателят от неговата група го бе извикал веднъж, да му покаже древен филм. Отначало се смя от сърце на архаичното двуизмерно шоу. Постепенно обаче се увлече. Тъмнокож човек разказваше за Космоса, за молекулите, за ДНК и живота на Земята. С игрални и рисувани откъси разкриваше историята на различни учени от различни епохи и на научни открития, изиграли важна роля за хората. Не бе виждал до сега нищо подобно. Хуанито му обясни, че този филм бил продължение на друг, правен от друг човек, който пък бил писал и книги и му даде другия филм и някои от книгите. Той изгледа филма до някъде, прочете малко от една от книгите и започна да играе игри само на космическа тематика. Даде си сметка скоро, че игрите нямаха почти нищо общо с филма и книгите. Всъщност, дали действието се развиваше в Космоса или на Земята, нямаше почти никаква разлика.

Върна се в стаята, седна на компютъра и отвори месечната си програмата. Пътят му беше начертан ясно. Икономическият колеж, в който учеше вече втора година, после или университет, или направо работа, в случай че се отвори изгодна възможност. Неговите съграждани основно ставаха адвокати или финансиста, които както бе чул познат на баща му да се изразява, преливаха от пусто в празно и правеха пари от нищо. Някои ставаха лекари, макар към това поприще да се ориентираха предимно натурализирани индийци и китайци. Същевременно

емигранти от бедни държави идваха постоянно в страната, да работят като инженери, да правят нови машини, нови компютърни програми и нови игри. Някои от тях и да се занимават с наука, до колкото имаше бюджет. И разбира се безбройните религиозни водачи от безбройни вероизповедания, обещаващи спасение и просветление, само срещу молитва и медитация. И естествено срещу съответните такси и дарения.

За звездите нямаше време. Нито пари. Нямаше интерес.

Замисли се, може ли хората да бъдат изкарани от ямата, в която сами се бяха набутали – ямата на незаинтересоваността. На липсата на любознателност. Трябваше първо той да намери начин, да излезе от нея. Отвори страницата на курсовете, които се изучаваха в колежа, после страниците на още няколко колежи и университети.

Да зарече икономиката и да започне да учи физика и астрономия. Вярно, ще трябва да се прости с охолния живот и почивките на Хаваите и в Полинезия. „Почивки“, помисли си с насмешка, щом при думата „почивка“ в главата му се оформи гледка на бизнесмени с „хендсфри-та“, таблетки и комуникационни импланти, шуращи се по плажа и ровещи в борсовата информация или крещящи команди на подчинените си по телефона. Начело с баща му, с когото на почивка можеха да говорят само по време на някой коктейл или прием. Спомни си нещастника, който се бе обърнал с дюшека си и след като дойде в съзнание, през кашлица настояваше спасителите да му намерят таблета в океана, защото в момента губел много пари.

Лесно можеше да преглътне такива „почивки“. А и ако му домъчнее за Хавайските плажове, може да се хване като спасител през ваканциите.

Или пък може би като финансист, от него ще има повече полза?

Реши да потърси информация за човека от филма. Може би е още жив? Даде си сметка, че няма представа за хода на времето. В последно време технологиите се развиваха бурно, лесно се изпускаше нишката, кое събитие кога се е случило. Може би от там трябваше да започне – от историята на науката и изобретенията. Ако човекът е жив, ще му пише. Може да поиска съвет. Може да направи нов вариант на филма. Триизмерен, със

всички трикове, необходими за да задържат вниманието на съвременния зрител.

Или пък да направи фирма за игри. Игри, базирани на научна и историческа основа.

Щеше да измисли нещо. Трябваше да измисли!

На затворническата планета му трябваша 12 дни, за да се измъкне от гравитационната яма. Сега пред него имаше неимоверно по-трудна задача. Да помогне на човечеството да излезе от ямата, в която само по желание се зариваше все по надолу и надолу. Но имаше и повече време. Все пак бе още само на 17. А на хората им трябваше стимул да погледнат нагоре. Да им се покаже, че светът извън ямата е много по-примамлив и интересен. Събудеше ли се отново интересът, любопитството, жаждата за знания, от звездите хората ги делеше единствено най-слабата известна природна сила във Вселената.

Неандерталеца Джо

юли 2014

[CC-BY](#) лиценз